

at hvis der kom en Lov om tvungen Voldgift, bøjede han og hans Folk sig selvfølgelig for denne Lov. Hvad han siger nu bagefter, Gudbevares, det har for mig samme Værdi som den Raskhed, der giver sig til Kende herinde nu, da det hele er forbi.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard var saa elskværdig at fremdrage en Tale, som en af mine Meningsfæller, det ærede Medlem Hr. Sundbo, har holdt i Esbjerg, og citerede noget af den. Jeg synes, at det var en rigtig god Tale; der var ikke noget ondt deri. Jeg har selv holdt lignende Taler og agter at gøre det i Fremtiden, og jeg antager ogsaa, at det ærede Medlem Hr. Sundbo vil gøre det. Der er ingen Uoverensstemmelse mellem det og det Skridt, jeg foretog under den ekstraordinære Situation, nødvendiggjort af de Forhold, der forelaa, og som nu er under Forhandling her.

Det ærede Medlem talte naturligvis ogsaa om Landbruget, endskønt det ærede Medlem Hr. Pinstrup, som for nylig har talt, naturligvis er mere kendt med de Dele. Men med Hensyn til Landbruget var Stillingen den, hvad jeg altsaa atter maa meddele det ærede Medlem Hr. N. Neergaard i Dag, at indtil den 4. Juni sagde Landmændene til os, til Landbrugsministeren: Vi skal nok vedblive at overføre vore Varer, det gælder blot om, at der holdes Ro i Havnene o. s. v.; saa længe der losses derovre, er der ingen Fære paa Færde. Ja vel, saa længe gik det. Men den 4. Juni kom der til os Efterretning om, at der laa et Skib ulosset — foreløbig eet Skib —, og at alle øvrige Skibe, som kom med Landbrugsprodukter, ladede af frivillige Arbejdere herhjemme, ikke vilde blive losset i England. Det gør en Forandring. At det er saaledes, er bekræftet af den Hr. Theilmann, som det ærede Medlem ogsaa i Dag refererede til. Han har i samme offentlige Udtalelse, som det ærede Medlem kender, erklæret, at det er rigtigt, at der den 4. Juni laa et Skib ulosset i England, og hvis der kom flere, vilde der ogsaa komme til at ligge flere. Men, siger det ærede Medlem, stadig i Overensstemmelse med Hr. Theilmann: Varerne kunde være blevet liggende i Kølerum. Det er muligt. Som jeg ogsaa har sagt i Dag, det generede maaske ikke Hr. Theilmann, og maaske heller ikke andre store Landmænd. Men der var mange, som det vilde genere uhyre stærkt, hvis Interesser jeg ogsaa har Pligt at varetage. Det er ikke blot Theilmændenes Interesser, men ogsaa den almindelige, jævne Befolkningens Interesser, som har Regeringens Bævaagenhed. Og dette om at Varerne kunde

ligge i Kølerum! Mon man nu var rigtig indrettet paa at gøre det? Den samme Grundlovsdag, da Landbruget altsaa erklærede, at nu lod man Varerne ligge i Kølerum, afsendtes der mange Ladninger Flæsk fra Slagterierne til Havnebyerne med det Formaal, at de atter skulde lades i Skibene og eksporteres. Saaledes skal jeg nævne, at fra et i Nærheden af Aarhus beliggende Slagteri afsendtes der Grundlovsdagen 5 Vognladninger Flæsk med England som Adresse og foreløbig til Aarhus Havn. Dette er ikke et enkeltstaaende Eksempel, dem var der adskillige af, og hvis det er nødvendigt, kan jeg nok faa det oplyst.

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup sagde i Aften, hvilket falder sammen med Udtalelser, som i Forvejen er kommet, at Landbruget ikke vilde følge det Raad, som blev givet af Arbejderne, at tage andre Skibe, for de vilde holde sig neutrale. Ja, det er sagt officielt. Men der er den Mærkværdighed, at der dog alligevel var nogle Slagterier, som tog andre Skibe, ikke blot det Slagteri, ved hvilket Hr. Theilmann var Formand, men ogsaa andre Slagterier gjorde netop det, de officielt vægrede sig ved, nemlig at tage andre Skibe. Og selve det Slagteri, som Hr. Theilmann er Formand for, afsluttede under Konfikten Overenskomst med en tysk Linie og afsendte Flæsk til England med denne Linie paa den Maade, at Varerne blev indladet af organiserede Arbejdere her og omladede i Hamborg. Jeg ved ikke, hvor meget man saa kan give for den Tale om, at Landbruget ikke vilde tage Parti. Der, hvor ens pengelige Interesser bød det, gjorde man det alligevel, sluttede nye Aftaler om nye Skibe, gik bort fra de gamle Skibsforbindelser og tog Skibe udenfor Rederiforeningen og fik derved Varerne af Sted. Jeg tror egentlig, at man godt kunde have gjort det i større Udstrækning, uden at det havde behøvet at være krænkende for Landbruget. Naa, men, som jeg sagde en Gang før, det er mindre væsentligt. Hovedsagen er, at der var en saadan Vanskelighed til Stede. Og da det ærede Medlem Hr. N. Neergaard aabenbart ikke har forstaaet, hvilke Vanskeligheder det var, jeg tidligere har fremhævet, der forelaa, gentager jeg, at der var altsaa de Vanskeligheder, som navnlig kom i Betragtning, hvad Landbrugseksporten angaar, at de smaa Landbrugere ikke kunde taale den Standsning i deres Indtægter, som Varernes Henlæggelse her i Landet maatte medføre. Landbrugserhvervet ikke kunde bære den Risiko at blive slaaet ud af det engelske Marked, at vore Valutaforhold